

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593490336/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

Maade, i Tankerne. Jeg følte Trykket, der hvilede over Huset, uden at vide, hvor det kom fra; jeg lagde Planer med en Intelligens, der længtes efter Lys og grov som en Muldvarp – Planer, uden at vide mod hvem og uden at kjende Midlerne til deres Udførelse. Om man end husker, at man som lille Barn har tænkt og følt Mere, end de Ældre anede, antager man dog ikke, at et andet Barn tænker og føler Mere, end hvad det siger, og jeg troede derfor, at min Søster, der var fem Aar yngre end jeg, ikke lagde Mærke til Noget; men denne hendes tause, uskyldige Uvidenhed skar mig i Sjælen. Atter bragede Huset og truede med Sammenstyrtning, og atter skulde jeg maaskee tage hende i mine Arme; men jeg var for gammel til at troe, at Moder vilde komme. Istedendfor den skønne, store Rædsel, istedenfor den gode Aand, der vilde svæve frem i Dødningsklæder, men med Kjærlighed, hang Prosaens Mur truende ud over mig. I enkelte Øieblikke gjorde selve min Søsters Taushed mig bange, og jeg ventede, at der igjen skulde komme et sælsomt, forfærdende Ord; thi Noget maatte hun jo tænke, især da hun var bleven ene, Fader havde sendt »vor Cousins« bort, fordi han ikke troede at have Ret til at holde det samme store Hus som før.

En lille Familie, der boer tilleie, har dog i sin Sorg det Trøstende, at den kan være ene, naar den vil, og ikke lade Verden speide ind; men anderledes er det paa en saadan stor Gaard, hvor Murene tale med, baade vemodig og tilskyndende, hvor midt under Ens Kummer Hænen galer glad, hvor Kvæget brøler sundt fra Stalden, hvor Hestene skulle rides tilvands, hvor Melkespandene med Messingbaand om stilles ud og lyse i Solskin ligesom i glade Dage, og hvor en hel Befolkning er paa sin Maade deltagende, nysgjerrig med nedslaaede Øine.

En Dag, da jeg var nede i Haven, kom pludselig en af Pigerne grædende ned og sagde, at »Rettens Folk var deroppe«.

Da jeg kom farende op, saae jeg Herredsfogden med Sognefogden og endnu et »Vidne« i tilsyneladende venskabelig Samtale med Fader; men Fader var ligbleg. Med Herredsfogden fulgte en fremmed Mand, en Procurator, en blond Mand med matblaae Øine og et meget roligt Ansigt. Idet jeg kom til, hørte jeg ham sige høit, men roligt: »Ja, saa vil jeg bede Hr. Justitsraaden skride til Sagen, idet jeg paa min Clients Vegne reserverer mig Alt fornødent.«

»Vi skal efter Loven først tage det, som bedst kan undværes,« sagde Herredsfogden.